

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten – Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-id555f17de-1f4f-42a1-a03c-85b659277d96.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Medens det Foregaaende paa enhver mulig Maade, hvad enten denne var tænkelig eller utænkelig, har søgt at faae det anerkjendt, at Mozarts Don Juan blandt alle classiske Værker indtager den første Plads, har det derimod saagodt som intet Forsøg gjort paa at bevise, at dette Værk virkelig er classisk; thi de enkelte Vink, der hist og her findes, vise jo netop derved, at de kun fremtræde som Vink, at Hensigten ikke har været at bevise, men kun leilighedsviis at belyse. Denne Adfærd kunde synes mere end besynderlig. At bevise, at Don Juan er et classisk Værk, er i strængeste Forstand en Opgave for Tænkningen; derimod er den anden Stræben med Hensyn til Tænkningens egentlige Gebeet aldeles udenvælts. Tankens Bevægelse er beroliget ved at have erkjendt, at det er et classisk Værk, samt at enhver classisk Frembringelse er lige fuldkommen; hvad mere man vil gjøre er for Tænkningen af det Onde. Forsaavidt er hele det Foregaaende indviklet i en Selvmodsigelse, og opløser sig lettelig i et Intet. Dette er imidlertid ganske rigtigt, og en saadan Selvmodsigelse dybt begrundet i den menneskelige Natur. Beundringen i mig, Sympathien, Pieteten, Børnet i mig, Qvinden i mig fordrede mere end hvad Tanken kunde give. Tanken var beroliget, hvilede glad i sin Erkjendelse; da gik jeg til den og bad den endnu engang at sætte sig i Bevægelse, at vove det Yderste. Den vidste vel, at det var forgyldes; men da jeg er vant til at leve i god Forstaaelse med den, gav den mig dog intet Afslag. Dens Bevægelse udrettede imidlertid Intet, den gik bestandig, ophidset af mig, udover sig selv og faldt bestandig tilbage i sig selv. Den søgte bestandig Fodfæste og kunde intet finde, søgte bestandig Bund, men kunde hverken svømme eller vade. Det var baade til at lee og til at græde over. Derfor gjorde jeg begge Dele, og var saare taknemmelig for, at den ikke havde negtet mig denne Tjeneste. Og uagtet jeg nu fuldkommen veed, at det nytter til Intet, kunde det dog gjerne falde mig ind, at bede den endnu engang at lege den Leeg, der for mig er et uudtømmeligt Stof til Glæde. Enhver Læser, der finder Legen kjedsommelig, han er naturligviis ikke af mine Lige, for ham har den ingen Betydning, og det gjælder her som allevegne, lige Børn lege bedst. For ham er hele det Foregaaende en Overflødighed, medens det for mig har saa stor Betydning, at jeg siger herom med Horats: